

عنوان مقاله:

پایداری اجتماعی و چارچوب مفهومی آن

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و شهرسازی ایران معاصر (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

شهربانو انصاری - دانشجوی برنامه ریزی شهری دانشگاه تربیت مدرس

علی اکبر تقوایی - دانشیار گروه شهرسازی دانشگاه تربیت مدرس

مجتبی رفیعیان - دانشیار گروه شهرسازی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

مفهوم پایداری در دهه 1960، در پاسخ به نگرانی های زیست محیطی و در نتیجه مدیریت ضعیف منابع شکل گرفت. در ابتدا این مفهوم مسائلی چون کارایی انرژی، بازیافت، حفاظت از منابع طبیعی، توجه به نسل های آینده و .. را در بر می گرفت. اگرچه مسایل اقتصادی نیز به تدریج در این مفهوم مورد توجه قرار گرفت ولیکن می توان اذعان کرد که بعد اجتماعی توسعه پایدار از دهه 1990 مورد توجه جدی قرار گرفته است. با این حال پایداری اجتماعی به عنوان یک مولفه اساسی توسعه پایدار شمرده می شود که به طور فزاینده ای با مباحثات مربوط به اجتماع پایدار و پایداری شهری گره خورده است. در این مقاله با استفاده از روش کتابخانه ای و پس از بررسی مفهوم پایداری اجتماعی و بررسی تعاریف مرتبط با آن، رویکردهای مرتبطی که برخی نویسندگان به این مفهوم داشته اند بررسی می شود. با توجه به بررسی ها می توان نتیجه گرفت که هنوز یک تعریف قابل قبول از پایداری اجتماعی وجود نداشته و هر یک از اندیشمندان با توجه به دیدگاه خاص خود تعریفی از آن ارائه کرده اند. همچنین شاخص ها و متغیرهای پایداری اجتماعی در طول زمان تغییر یافته و به شاخص های نرم تر و کیفی تر روی آورده است. در عین حال امروزه نیز شاخص های پایداری اجتماعی در کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه متفاوت است. در برنامه ریزی و ارزیابی های مرتبط با پایداری اجتماعی می بایست این تفاوت ها مورد توجه قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، پایداری، پایداری اجتماعی، ابعاد پایداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/710024>

